

29 Μαΐου, 1996

[ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ/στές]

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ,

Εφεσείων,

v.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΣΑΒΒΑ,

Εφεσίβλητου.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 8799)

Μαρτυρία — Πραγματογνώμονες — Μαρτυρία πραγματογνωμόνων το πραγματικό μέρος της επί του οποίου στηρίζεται η γνώμη δεν μπορεί να αποδεικνύεται με εξ ακοής μαρτυρία.

Πραγματογνώμονες — Μαρτυρία πραγματογνωμόνων — Το πραγματικό της μέρος επί του οποίου στηρίζεται η γνώμη δεν μπορεί να αποδεικνύεται με εξ ακοής μαρτυρία. 5

Πραγματογνώμονες — Εκτίμηση αξίας αυτοκινήτου — Εκτίμηση αξίας αποκινήτου πριν από το ατύχημα στο οποίο καταστράφηκε ολοσχερώς — Στηρίχτηκε σε εξ ακοής μαρτυρία για την αρχική του αξία ως καινούργιου — Το εύρημα του Δικαστηρίου ως προς την προ του δυστυχήματος αξία του παραμερίστηκε κατ' έφεση. 10

Η έφεση στράφηκε εναντίον της αποτίμησης από το Δικαστήριο της ζημιάς του αυτοκινήτου του εφεσίβλητου, η οποία προκλήθηκε σε αυτοκινητικό ατύχημα. 15

Το Δικαστήριο καταλόγισε στον εφεσεύοντα πλήρη ευθύνη και επεδίκασε στον εφεσίβλητο ΛΚ4.300 όπως η εκτίμηση του πραγματογνώμονά του. Τόσο αυτό όσο και ο πραγματογνώμονας του εφεσεύοντα έδωσαν μαρτυρία ότι το αυτοκίνητο είχε καταστραφεί πλήρως. Και οι δύο έδωσαν μαρτυρία κατόπιν δικής τους έρευνας στην αγορά για την αρχική αξία του αυτοκινήτου ως καινούργιου. Η μαρτυρία και των δύο ήταν εξ ακοής και δόθηκε χωρίς ένσταση. 20 25

Ο εφεσεύων, κατά την ακρόαση της έφεσης επιχειρηματολόγησε ότι

5 το Δικαστήριο, εσφαλμένα δέχτηκε εξ ακοής μαρτυρία ως προς την αξία του αυτοκινήτου και ως εκ τούτου δεν είχε βάση υπολογισμού της αξίας του κατά το ατύχημα συνεπώς, ανέφερε, δεν ήταν δυνατό για το Δικαστήριο να υπολογίσει την αξία του κατά το ατύχημα, ούτε να επιδικάσει αποζημιώσεις.

Αποφασίστηκε ότι:

10 (1) Το πραγματικό μέρος επί του οποίου στηρίζεται μαρτυρία πραγματογνώμονα, δεν μπορεί να αποδεικνύεται με εξ ακοής μαρτυρία.

15 (2) Η αποδοχή της εκτίμησης του πραγματογνώμονα του εφεσίβλητου ως προς την αξία του αυτοκινήτου ήταν εσφαλμένη διότι στηρίχθηκε σε εξ ακοής μαρτυρία.

20 (3) Η μαρτυρία του ίδιου του εφεσίβλητου ως προς την αξία του αυτοκινήτου δεν λήφθηκε υπόψη από το Δικαστήριο για να την αξιολογήσει, ούτε διατύπωσε γενική θέση περί της αξιοπιστίας του ώστε να την καλύπτει και ως εκ τούτου η επανεκδίκαση της υπόθεσης ήταν επιβεβλημένη.

25 *Διατάχθηκε επανεκδίκαση με έξοδα επί της μειωμένης κλίμακας και χωρίς διαταγή εξόδων στην κατ' έφεση διαδικασία.*

Αναφερόμενη υπόθεση:

30 *Νικολάου ν. Σταύρου (1992) 1(B) Α.Α.Δ. 746.*

Έφεση.

35 Έφεση από τον ενάγοντα κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Πάφου (Αναστασίου, Π.Ε.Δ.) που δόθηκε στις 19.6.92 (Αρ. Αγωγής 1595/89) στο μέρος που αφορούσε την αποτίμηση της αποζημίωσης για ζημιά που υπέστη σε οδικό δυστύχημα.

40 *Α. Εύζωνας, για τον Εφεσίοντα.*

Α. Μυριάνθης, για τον Εφεσίβλητο.

Cur. adv. vult.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Νικολάου, Δ.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ.: Καταλογίστηκε στον εφεσείοντα πλήρης ευθύνη για την πρόκληση οδικού ατυχήματος αποτέλεσμα του οποίου ήταν, ανάμεσα σε άλλα, να υποστεί ζημιά το αυτοκίνητο του εφεσίβλητου. Η παρούσα έφεση στρέφεται μόνο εναντίον της πρωτόδικης αποτίμησης αυτής της ζημιάς. 5

Το δικαστήριο επιδίκασε ποσό £4.300 που αντανακλούσε την εκτίμηση του πραγματογνώμονα του εφεσίβλητου. Ενώ απέρριψε την εκτίμηση του πραγματογνώμονα της άλλης πλευράς σύμφωνα με την οποία η ζημιά δεν ξεπερνούσε τις £2.300. Αφετηρία και για τις δύο εκτιμήσεις ήταν η αρχική αξία του αυτοκινήτου ως καινούργιου, σχεδόν ένα χρόνο ενωρίτερα, δεδομένου ότι ενόψει της έκτασης και φύσης της ζημιάς το αυτοκίνητο θεωρήθηκε μη επιδιορθώσιμο. Για διαπίστωση αυτής της αξίας διεξήγαγε ο καθένας τη δική του έρευνα στην αγορά. Η οποία, καθώς εξήγησαν, δεν σήμαινε άλλο από το ότι ερώτησαν και πληροφορήθηκαν. Ο μεν πρώτος ότι η αξία ήταν £5.100 ο δε δεύτερος ότι η αξία ήταν £5.100 - £5.150. Τα όσα λοιπόν επί τούτου κατέθεσαν προέρχονταν από πληροφορίες. Από τους συνηγόρους δεν ηγέρθη ένσταση. Στο τέλος το δικαστήριο αποδέχθηκε ότι αποτελούσε την ουσιαστικά κοινή διαπίστωση των πραγματογνωμόνων ως προς την αρχική αξία του αυτοκινήτου. Και έκρινε, αναφορικά με τις εν συνεχεία διάφορες αφαιρέσεις που επέβαλλαν οι περιστάσεις, ότι ορθή ήταν η προσέγγιση του πραγματογνώμονα του εφεσίβλητου ενώ του άλλου θεωρήθηκε "μη ρεαλιστική". 10
15
20
25

Ο συνήγορος του εφεσείοντα χαρακτήρισε τα όσα κατατέθηκαν ως προς την αρχική αξία του αυτοκινήτου ως εξ ακοής και μη δυνάμενα, ως εκ τούτου, να θεμελιώσουν δικαστικό εύρημα. Εισηγήθηκε ότι εφόσον με αυτή την αντίκρουση το εύρημα κατέρρευε, η κατάληξη θα πρέπει να ήταν ότι ο εφεσίβλητος απέτυχε να αποδείξει οποιαδήποτε ζημιά σε σχέση με το αυτοκίνητο και η αξίωσή του σε τούτο δεν μπορούσε παρά να απορριφθεί. Ο συνήγορος του εφεσίβλητου από δικής του μεριάς περιέγραψε τα όσα σχετικά κατατέθηκαν ως μαρτυρία γνώμης πραγματογνωμόνων, υπογράμμισε ως σημαντική τη μεταξύ τους σύμπτωση στην υπό αναφορά πτυχή και, σχολιάζοντας την άποψη του συνηγόρου του εφεσείοντα ότι με τυχόν κατάρρευση του ευρήματος θα προέκυπτε πλήρες κενό, αντέτεινε ότι υπήρχε εν προκειμένω ένα κατώτατο όριο το οποίο έθετε η κατάληξη του πραγματογνώμονα του εφεσίβλητου, σύμφωνα με την οποία η ζημιά ανερχόταν σε £2.300. Γι' αυτό, κατά την εισήγησή του, θα πρέπει, στη χειρότερη περίπτωση, να επιδικαστεί αυτό το ποσό. 30
35
40

Ό,τι εγείρεται εδώ απασχόλησε και στη *Νικολάου ν. Σταύρου* (1992) 1(B) Α.Α.Δ. 746 όπου το Εφετείο, αφού προέβη σε εκτενή ανασκόπηση της νομολογίας, υπέδειξε ότι η δυνατότητα για έκφραση γνώμης από πραγματογνώμονα δεν σήμαινε και δυνατότητα για απόδειξη με εξ ακοής μαρτυρία γεγονότος αναγκαίου για υποστήλωση της εκφρασθείσας γνώμης. Δεν παρίσταται ανάγκη να επεκταθούμε. Προκύπτει σαφώς ότι η βασική προκείμενη επί της οποίας δομήθηκε ο συλλογισμός και των δύο πραγματογνωμόνων συνίστατο σε ό,τι εξ ακοής μετέφεραν στο δικαστήριο. Ήταν επομένως απαράδεκτη η αποδοχή εκτίμησης, το υπόβαθρο της οποίας ήταν γεγονός το οποίο δεν είχε αποδειχθεί. Ως εκ τούτου το σχετικό εύρημα του πρωτόδικου δικαστηρίου στερείται ερείσματος.

Με αυτή την κατάληξη και χωρίς ο,τιδήποτε άλλο θα προβαίναμε βέβαια σε παραμερισμό του μέρους της πρωτόδικης απόφασης που αφορά στην επιδίκαση αποζημιώσεων σε σχέση με το αυτοκίνητο του εφεσίβλητου. Υπάρχει όμως επί του θέματος και η μαρτυρία του ίδιου του εφεσίβλητου. Στην οποία δεν έγινε αναφορά κατά τη συζήτηση της έφεσης. Ωστόσο την εντοπίσαμε. Και δεν μπορούμε να παραγνωρίσουμε την ύπαρξή της. Το δικαστήριο δεν κατηύθυνε την προσοχή του σε εκείνη τη μαρτυρία για να την αξιολογήσει. Ούτε και διατύπωσε γενική θέση περί της αξιοπιστίας του εφεσίβλητου ώστε να την καλύπτει. Καθίσταται λοιπόν επιβεβλημένη η επανεκδίκαση στο υπό αναφορά θέμα. Η επανεκδίκαση, την οποία διατάσσουμε, να γίνει από άλλο δικαστή.

Ως προς τα έξοδα πρωτόδικα, η διαταγή με την οποία επιδικάστηκαν έξοδα υπέρ του εφεσίβλητου στην κλίμακα στην οποία πέτυχε παραμένει αλλά μειωμένης της κλίμακας ανάλογα. Ως προς τα έξοδα της έφεσης, έχοντας υπόψη το πως προέκυψε ο προωθηθείς λόγος έφεσης, δεν εκδίδουμε οποιαδήποτε διαταγή.

Η έφεση επιτυγχάνει χωρίς διαταγή για έξοδα.